

helg

Det finns en skröna om en jättestor gammelgädda som simmar runt på botten. Den simmar där det alltid är riktigt kallt och mörkt. ”

Dykningen ger inte samma motion som innebandy, det här gör jag för att det är en upplevelse. ”

Under ytan spelar vädret ingen roll

KVINNERSTA KALKBROTT.

Det är en tisdagskväll i slutet av juli och solen håller på att gå ned. På parkeringen närmast det södra kalkbrottet har ett gäng dykare från Fjugesta samlats. De samlas alltid på parkeringen, byter om till dykarträcker vid bilarna samtidigt som de går igenom kvällens äventyr.

De flesta känner varandra väl. Några fraser om hur det står till hemma och på jobbet växlas. Men snabbt styrs samtalsämnen in på dykning, sporten som förenar dem.

– Varför jag dyker på just den här platsen? Det är nära mitt hem, det går snabbt att ta sig hit efter jobbet så man behöver inte planera mycket i förväg. Jag gillar den sköna känslan av att sväva under vattnet. Dykningen ger inte samma motion som innebandy, det här gör jag för att det är en upplevelse, säger Per-Anders Andersson, en av medlemmarna.

Han dyker året runt, det spelar ingen roll om åskan mullrar, solen värmer eller om vattnet blivit till is.

– På vintern tar vi med oss en motorsåg och tar oss igenom isen. Det fungerar hur bra som helst att dyka då, säger Per-Anders.

Han har dykt bland koraller i Grekland och utforskat Spaniens

varma vatten. Ändå kan han inte säga att han föredrar något ställe.

– Det är svårt att jämföra. Jag menar, när man är bakfull vill man ha kebappizza. Medan man föredrar att äta oxfilé och dricka rödvin på finrestaurang vid ett annat tillfälle. Ombyte förnöjer.

15-åringarna Armas Pakkonnen och Sebastian Hansson håller på att kränga av sig sina svarta t-tröjor med hårdrocksmotiv. De har dykt sammanlagt 15 gånger redan, men de måste dyka minst tio gånger till för att få följa med på dykarresan i Egypten tillsammans med gänget i höst.

Nina Karlsson, Armas mamma, suckar. Både sonen och dottern utövar extremsporter.

– De dyker och klättrar och åker vattenskidor. Själv skulle jag aldrig våga. Jag skulle dö om jag dök. Det värsta jag vet är tränga utrymmen, säger hon.

Nina brukar skjutsa sonen från hemmet i Hasselfors. Till kalkbrottet har hon med sig en ihopvikbar stol och ett äpple. Hon sätter sig på klipporna och väntar medan sonen spanar efter kräftor under vattnet.

På en brant bergvägg en bit ovanför henne står ett gäng tonårskillar.

Tyngdlös. "Det är skönt att ligga i vattnet alldeles tyngdlös och bara njuta", säger Andreas Lilja.

– Kom igen! Hoppa då!

Tonårskillarna kikar ned på sina kamrater som simmar nedanför. Det är 13 meter ned till vattnet. Klippkanterna är vassa, det gäller att verkligen ta sats för att inte skada sig.

– **Det är hemskt** att en kille dog här i våras, säger Nina och skakar på huvudet.

Det var en natt i maj som en 19-årig kille, elev på Kvinnerstaskolan, drunknade. Han hade försvunnit från en fest i närheten och skulle bada i kalkbrottet. Polisen hittade spår som visade att killen hade fallit ned över klipporna och

även över ett träd. Ingenting tydde på brott.

Under tiden som Nina sätter sig till rätta har dykargänget bytt om till torrdräkt. De står nere vid strandkanten.

Intill står en brevlåda där en lapp informerar om att markägaren vill ha 20 grader per dykning.

– Det är varmt! Och det är tajt kring halsen, säger Andreas Lilja, en av medlemmarna.

Alla svettas. Längtar ned till vattnet som i kväll har en temperatur

på över 20 grader på det grunda. Kommer man längre ned är det sju grader.

– Det är bara att andas som vanligt, säger Per-Anders.

Han har informerat alla om vilka handtecken som gäller om luften håller på att ta slut, man får panik eller vill ta sig upp till ytan. Dykarna tar på sig fenorna och dyker i. Det är cirka 22 meter ned till botten.

I vanliga fall brukar det krylla av abborrar och ibland också gäddor i olika storlekar som stirrar tillbaka. Bra dagar kan man räkna med en sikt på 10–15 meter. Men i dag finns ingenting att se. Vattnet är för grumligt. Sikten för dåligt.

– Vi såg bara en abborre, säger Mehdi Tajhizi, en av deltagarna, när han kliver upp ur vattnet.

Ändå verkar ingen särskilt besviken. Mehdi ser lättad ut när han tar av sig den svettiga dykarutrustningen.

– Vad säger ni, ska vi hem till mig och ta en öl?

TEXT: IVANA VUKADINOVIC

BILD: ANNA WAHLGREN